



عنوان مقاله: بررسی نقش سن در اثر بخشی روش تصورات ذهنی هدایت شده سیمونتن روی میزان اضطراب و امید به

شماره پوستر: پ ۶۱

ارائه دهنده: دکتر عبدالله شفیق آبادی

زندگی زنان مبتلا به سرطان سینه
دانشگاه مربوطه: استاد مشاوره دانشگاه علامه طباطبائی

چکیده: در این تحقیق ابتدا ۳۶ نفر از بیماران داوطلب بخش رادیوتراپی انستیتو کانسر بیمارستان امام خمینی تهران انتخاب و به تصادف در ۳ گروه گواه، آزمایش ۷ و ۱۵ جلسه‌ای جایگزین شدند، سپس ۶ نفر از افرادی که از نظر اطلاعات دموگرافیک تفاوت فاحشی با دیگران داشتند حذف گردیده و حجم هر گروه به ۱۰ نفر رسید و در نهایت نتایج آزمون تحلیل واریانس براساس تفاضل نمرات پیش تست و پس تست مشخص کرد که روش تصورات ذهنی هدایت شده اضطراب زنان مبتلا به سرطان سینه را کاهش ($F = 28.67 > 3.35$) و امید به زندگی آنان را افزایش ($F = 51.33 > 3.35$) می‌دهد. سپس با توجه به مشاهدات محققان مبنی بر گرایش و حوصله بیشتر جوان برای اجرای تکنیک تصویرسازی سیمونتن، به منظور مقایسه تأثیرپذیری سنین مختلف از روش مذکور، دو گروه آزمایش ۷ و ۱۵ جلسه‌ای براساس اطلاعات دموگرافیک به طور جداگانه به ۳ زیرگروه (کمتر از ۴۰، ۴۰-۶۰ و بالای ۶۰ سال) تقسیم شدند. سپس نمرات آنان در شاخص امید هرث و پرسشنامه اضطراب اسپیل برگر قبل و بعد از اجرای روش تصورات ذهنی هدایت شده سیمونتن (تلقینات آگاهانه شاخص امید هرث و مستقیم درباره مبارزه با بیماری و به دست آوردن سلامتی) مورد ارزیابی قرار گرفت و در نهایت برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از مثبت و مستقیم دربارۀ مبارزه با بیماری و به دست آوردن سلامتی) مورد ارزیابی قرار گرفت و در نهایت برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از تحلیل واریانس یکطرفه و آزمون تعقیبی توکی در سطح معناداری (۰/۰۵) استفاده شد. نتایج حاکی از آن بود که علیرغم تفاوت ظاهری اندک، بین اضطراب و امید به زندگی بیماران زیرگروه‌های گروه آزمایش ۱۵ جلسه‌ای قبل ($F = 2.23$) و بعد ($F = 1.67 < 4.47$) و بعد ($F = 0.81, 0.45 < 4.47$) از اجرای روش تصورات ذهنی هدایت شده تفاوتی معنادار وجود ندارد. در حالی که بین نمرات این دو متغیر در زیرگروه‌های گروه آزمایش ۷ جلسه‌ای وضعیت فرق می‌کند. به عبارت دیگر بین نمرات اضطراب قبل از اجرای روش، تفاوت معناداری وجود ندارد. اما بعد از اجرا معنادار شده است ($F = 2.32 < 4.47$) و نتایج آزمون تعقیبی توکی هم مشخص می‌کند که تفاوت بین گروه کمتر از ۴۰ و ۴۰-۶۰ سال معنادار نیست ($F = 1.21 < 3.34$) در حالی که بین گروه (۴۰-۶۰ سال) و (زیر ۴۰ و بالای ۶۰ سال) معنادار است ($F = 4.6, 4.77 > 3.34$). این یافته با توجه به نمرات ۳ گروه می‌تواند بیانگر آن باشد که کارایی روش تصویرسازی برای افراد مسن کمتر از افراد میانسال و جوان است. به علاوه بین نمرات امید به زندگی بعد از اجرای روش، تفاوت معناداری وجود ندارد ($F = 3.07 < 4.47$) اما قبل از اجرا معنادار بوده است ($F = 7.003 > 4.47$) و نتایج آزمون تعقیبی توکی هم مشخص می‌کند که تفاوت گروه کمتر از ۴۰ و ۴۰-۶۰ سال معنادار نیست ($F = 3.04, 1.57 < 3.34$). این مسأله با توجه به نمرات ۳ گروه ۴۰ و بالای ۶۰ سال) و (زیر ۴۰ و بالای ۶۰ سال) معنادار نیست ($F = 3.04, 1.57 < 3.34$). این مسأله با توجه به نمرات ۳ گروه می‌تواند بیانگر آن باشد که امید به زندگی جوانان در اثر ابتلا به سرطان سینه در ابتدا کمتر از افراد میانسال و مسن بوده است در صورتی که بعد از اجرای روش با آنان تفاوت فاحشی نداشته است. لذا کارایی تصویرسازی در افزایش امید به زندگی جوانان بیش از سایرین است. لیکن از آنجایی که چنین وضعیتی در گروه ۱۵ جلسه‌ای وجود ندارد نتایج فوق باید با احتیاط مورد توجه قرار گیرد و احتیاج به تحقیقات بیشتری برای تصمیم‌گیری قطعی وجود دارد. با این حال توصیه می‌شود که روش تصویرسازی ذهنی برای بیماران مبتلا به سرطان سینه به ویژه جوانان مورد استفاده قرار بگیرد و برای افراد مسن به صورت ساده‌تر و در عین حال با تعداد جلسات بیشتر اجرا شود تا کارایی بیشتری داشته باشد.

کلید واژه‌ها: روش تصورات ذهنی هدایت شده سیمونتن، سرطان سینه، اضطراب، امید به زندگی، سن